

“El TGV València-França també és una prioritat per a Tortosa”

El candidat de CiU, Ferran Bel (Tortosa 1965), ha obtingut la màxima quantitat de vots –en percentatge i en nombre absolut– de la història de la democràcia a la capital del Baix Ebre. Parla del paper que pot fer Tortosa a l'Euroregió i del futur de Convergència Democràtica de Catalunya.

EL TEMPS

Tortosa ocupa un lloc estratègic a l'Euroregió de l'Arc Mediterrani (Euram). De fet, Benvolgut Oliver, un valencià de Catarroja que vivia a Tortosa, fou el primer de parlar de Països Catalans, a final del XIX. Però, tot i que continua ocupant un lloc clau en l'eix mediterrani Barcelona-València, la ciutat ha començat a quedar-ne marginada: l'Euromed, per exemple, no s'hi atura. Hi ha manera de redreçar això?

—Sí. Sabent el paper que ha de fer Tortosa, que en alguns altres moments de la història ha sabut fer, però que en

algun moment ens vam pensar que es podia viure de renda. Els rendistes fa molt temps que han desaparegut. Tortosa ha de saber fer el paper de ciutat cruïlla dins els Països Catalans. En la mesura que treballem aquest concepte de Països Catalans, potser no com a realitat política –que és llunyana–, però sí com una realitat cultural i econòmica –que ningú no podrà discutir–, Tortosa té un paper important. Culturalment, potser no hem fet els esforços necessaris i econòmicament no hem sabut fer el paper de punt de trobada, que en alguns altres temps va ser molt estratègic. Avui encara el podem te-

nir, però, tal com s'han fet les vies de comunicació, aquesta cruïlla s'ha desplaçat o s'ha esquivat. Nosaltres hi treballarem. Forma part dels nostres pactes de govern treballar en aquesta situació. El polígon Catalunya Sud pot ser el més gran de tot Catalunya.

—Això és un polígon industrial?

—Sí. Aquest gran polígon ha d'adquirir un paper de referència estatal. Per aconseguir-ho ha de ser un polígon molt ben comunicat i amb port. Un dels problemes de les Terres de l'Ebre és que el sector industrial és dèbil. Mai no s'hi va completar la revolució industrial i ara hem d'aconseguir que s'hi instal·lin indústries del segle XXI.

Per tant, hem de fer un eix de comunicacions en què el port dels Alfacs, malgrat no ser de Tortosa, també tingui la importància que ha de tenir. I la connexió amb l'ample de via europeu també és bàsica. Parlem d'un tren de gran velocitat per a la comunicació de l'arc mediterrani: el TGV València-França també és una prioritat per a nosaltres, perquè pensem que crearà valor afegit i farà de dinamitzador del nostre territori.

—L'Anuari Econòmic Comarcal de Caixa Catalunya de 2000 se centrava en les Terres de l'Ebre i afirmava que aquestes comarques havien crescut més d'allò que era previsible, perquè la manca d'infraestructures en frenava el creixement.

—Tenim un problema molt greu d'infraestructures ferroviàries; òbviament marítimes –perquè mai no hem tingut un port potent–; i viàries, que han estat molt poc desenvolupades els últims anys, els últims trenta anys o quaranta. Aquest és el fet que hem de resoldre. L'autovia que ha de connectar sud i nord de l'arc mediterrani encara és aturada a l'alçada de les Terres de l'Ebre i el TGV no arriba a València. Però és que l'Euromed ni tan sols para a l'estació de l'Aldea-Amposta –per Tortosa ja no hi passa–; tot plegat no és acceptable.

—L'Euromed no para ni a l'Aldea ni a Vinaròs. Entre Tarragona i Castelló no para enlloc.

—No. Ni al sud de Catalunya ni al nord del País Valencià. Això no és lògic. Pel que fa a l'Eix de l'Ebre, reclamem un desdoblament perquè aquest eix de comunicació amb Lleida és bàsic per la Catalunya interior i és una sortida al mar per les Terres de l'Ebre.

—**La manca d'infrastructures us ha allunyat dels circuits turístics?**

—En l'àmbit turístic també tenim un paper fonamental. Tenim una riquesa cultural i natural que potser no hem considerat prou. Fins ara les Terres de l'Ebre no han pogut aprofitar el desenvolupament turístic com algunes altres comarques. Això potser ha estat una sort perquè no reproduïrem els models de desenvolupament desafortat, però és clar que hem de saber atreure el turisme. Jo no reclamo els quaranta i escaig camps de golf de Catalunya, però tampoc no és normal que no en tinguem ni un. El desenvolupament turístic també és una fita nostra.

—**No us voleu limitar al turisme rural?**

—No. El turisme que el territori vol és un turisme amb un cert poder econòmic. El que no volem són urbanitzacions de 35.000 apartaments i gens respectuoses amb el medi. Hem d'anar a cercar desenvolupament turístic de qualitat amb uns estàndards i sense renunciar a res ni caure en errors que ja han comès veïns del nord i del sud. Que des de l'Ametlla de Mar fins a les Cases d'Alcanar sigui el tram menys desenvolupat de la costa és un avantatge, però hem de saber trobar un turisme adient.

Entre no fer res i fer massa hem de trobar un entremig. Això, a més, ho hem d'aprofitar per a desenvolupar turisme interior, i aquí Tortosa pot fer un paper bàsic. Tortosa ha de fer possible que el turista de costa sigui també d'interior i que se'n beneficiïn tots els pobles del Parc Natural dels Ports.

—**Amb vós de candidat, CiU ha passat de cinc regidors a deu i ha aconseguit més vots que mai. Com us ho heu fet?**

—Quan un dobla el nombre de vots i regidors, vol dir que hi ha molts motius. S'ha fet una bona feina a l'oposició. No tan sols per part del cap de llista, sinó de tota la formació. CiU havia passat uns moments molt difícils, a Tortosa, i no únicament pel Pla Hidrològic.

—**Per què?**

—Per crisis internes fortes. Alguns regidors se'n van anar i van fer cap a unes altres formacions polítiques. Hi havia una situació complexa, quan vaig assumir la presidència local de Convergència de Tortosa, ara fa sis anys. Però hi ha hagut molta gent que ha volgut treballar

pel projecte. Crec que és un model extrapolable a molts llocs i també a escala nacional.

I la nostra victòria també ha estat possible perquè s'ha constatat l'absolut fracàs de les fórmules tripartides, que aquí a Tortosa s'havien convertit en una fórmula quadripartida, amb un alcalde socialista, que havia estat d'Iniciativa, i que havia fet un pacte amb el PP.. Coses estranyes que l'electorat acaba castigant.

—**No és difícil extrapolar el vostre model a escala nacional, vist que costa més d'aconseguir-hi la proximitat?**

—És evident que no es pot fer el mateix en una ciutat de 40.000 habitants que en un país de set milions, però crec que sí que és extrapolable. I des de Convergència, les noves generacions en són conscients i ho fan. El nostre grup parlamentari sap que, si no se surt del Parlament, no hi haurà connexió amb la gent. I estic convençut que Convergència farà esforços per sortir de les institucions i ser propers a molts àmbits. Crec que Artur Mas n'és molt conscient.

—**Diuen que dins de Convergència hi ha dues ànimes, potser dos corrents. Hi ha un ànima més oberta a aquesta proximitat?**

—CiU sempre és acusada de l'eterna dualitat, en tot. Crec que són dues formes que es complementen i en punts concrets l'encertem o ens equivoquem —com tots—, però no ho presentaria com dues ànimes. Ara hi ha moltes persones que treballem, i formem part de la direcció del partit, que pensem que s'ha d'anar per aquest camí. I ho fem més quan els nostres adversaris polítics fan el contrari. El tripartit és un exemple d'institucionalització màxima i una vegada han ocupat el poder, es distancien moltíssim de la realitat del país.

—**Potser la voluntat d'oferir una sola veu institucional —i no dues o tres, com va passar a la legislatura anterior—, ara fa callar les veus dels diversos partits?**

—Tenen un problema intern de model, que ara, en el segon tripartit, han resolt mirant de no discutir públicament i tapant els temes conflictius. Però això no vol dir que generin consens, sinó que no fan la feina. Maragall em semblava més bon president que Montilla, però han aconseguit que Montilla, de cara a l'exterior, semblés menys conflictiu. És menys conflictiu perquè no aborden cap dels problemes. També és veritat que, dins del

“Maragall em semblava més bon president, però Montilla ha aconseguit no semblar tan conflictiu”

govern, no es troba en la mateixa situació el PSC que Esquerra o Iniciativa. El PSC és un partit de llarga tradició d'ocupació del poder, mentre que els altres partits han tingut un discurs molt fàcil des de l'oposició i ara, quan ocupen el poder, encara els costa més adaptar-s'hi.

—**També hi ha diferències entre Convergència i Unió, que es fan evidents a l'hora d'elaborar una estratègia amb vista a les eleccions espanyoles.**

—Una cosa és allò que surt als mitjans, que alguns volen magnificar, i una altra la realitat. L'estratègia acabarà essent la mateixa perquè la finalitat és la mateixa. Convergència i Unió tenen una raó d'existir, que és Catalunya. Amb matisos i amb posicions estratègiques concretes, però el vector director continua essent comú. Artur Mas i el secretari general de la federació, Josep Antoni Duran i Lleida, tenen una posició que sempre serà comuna.

—**Parlàveu del transvasament i del paper de CiU a Madrid. L'etapa en què vàreu donar suport al govern Aznar i al transvasament va fer mal a CiU a les Terres de l'Ebre?**

—Els ciutadans no van entendre la posició de CiU. I no ens va fer mal solament a Tortosa i a les Terres de l'Ebre. No ho vam fer bé, no ho vam saber explicar bé; ens vam equivocar en la posició global i això també ens va fer mal a escala nacional. Això forma part del passat. S'ha de tenir en compte per a no tornar a caure en el mateix error i per a mirar endavant. En aquell moment, la implicació de CiU en la política espanyola era extrema, màxima, i això ens va fer assumir unes responsabilitats que no eren les nostres. Ara com ara, qualsevol proposta de transvasament és rebutjada frontalment per CiU.

Alex Milian